

Všechno kolem nás má melodii

Kdysi si pozpěvoval hity Beatles, na desce Ježkárný zmodernizoval písně Osvobozeného divadla a teď zhudebnil Seifertovu poezii. Nová deska písničkáře **MIROSLAVA PALEČKA (75)** Písně domova je pozoruhodnou poctou básníku známému z čítanek. „Snažil jsem se formou písně přiblížit poezii i těm, co ji zatím zrovna v lásce moc nemají. Lidi si podle mě v dnešní době rádi poslechnou něco, co je pohladí,“ říká. Jak vzpomíná na působení v Semaforu a na parťáka Michaela Janíka, se kterým vystupoval téměř pětadvacet let?

■ **Máte dvě velké lásky: kytaru a tenisovou raketu. Obě ta slova jsou ženského rodu. Mají pro vás i nějaký ženský půvab?**

Kytara sice připomíná ladné ženské křivky a rovněž i tenisová raketa má oblé tvar, ale pravou ženskost v nich nehledám, tu hledám jinde... S oblibou o své kytáře říkám, že je moje nejvěrnější. Takamine SANTA FÉ PSF 95, ta se mnou koncertuje a trávíme spolu nejméně času už od roku 1995. Říká se, že prý na rozdíl od houslí kytary časem nezrají, že postupně ztrácí plnohodnotný zvuk. Mě se ta moje ale pořád ještě drží (usmívá se). A já jí. Nejspíš jsem mezi kytaristy výjimka, mám totiž jen tři kytary a jedno ukulele, zatímco rockeři typu Petra Jandy mají kytar plné studio.

■ **Co tenisové rakety?**

Ty mi tak dlouho nevydrží. Před patnácti dvaceti lety jsem býval na kurtu skoro den co den a měnil je tak po dvou či třech letech. Teď mám rakety staré víc než sedm let, dostanu se na kurty pravidelně jenom každý čtvrtěk, a tak už je tolik neničím. Momentálně jsme teď všichni jako u ledu, ale až to půjde, dám raketám co proto, a můj osobní vyplétač Ivánek bude mít alespoň nějakou práci. Struny na kytáře měním mnohem častěji, podle intenzity hraní, zhruba tak jednou za dva měsíce.

▼ **Jan Werich, Jiří Voskovec a jejich dvorní skladatel Jaroslav Ježek. Některé písně jejich Osvobozeného divadla si Žižkovák Miroslav Paleček upravil pro sebe a svoji kytaru. „Asi není náhodou, že kromě Žižkováka Seiferta patří k mým zamilovaným autorům třeba Jaroslav Ježek, další Žižkovák.“**

■ **Prasknou?**

Ne, to už se mi dlouho nestalo, jen povolí a už to není to pravé. Není nad ten krásný pocit, když natáhnu nové struny a brknu na ně. Najednou mě napadají úplně jiné věci, než kdybych hrál na vyšeptané struny. Je to svěží čerstvý vítr proti mé přirozeně postupující prokrastinaci. S čerstvě vypletenou raketou mi to jde taky líp. Těším se, až se po čase nucené kondiční pauzy s kamarády na kurtu opět uvidíme a dáme debla. Tenis mi chybí podobně jako kontakt s kamarády a hospůdka se štamgasty. Už mi chybí i ty samý stejný řeči a hospodský fóry...

„**Není nad krásný pocit, když natáhnu nové struny.**“

■ **Čas plný zakázů a omezení jste mimo jiné využil k dokončení desky Písně domova. Zhudebnil jste básně Jaroslava Seiferta (1901-1986). Jak vás to napadlo?**

Všechno začalo básní Hora Říp, kterou jsem náhodou objevil na internetu a připomněl si tak dětská a školní léta, kdy mi poezie k srdci rozhodně nepřišla. Vzpomněl jsem si i na herce, kteří v televizi před-

nášeli básně pohnutým dramatickým hlasem, a za nimi někdo do záběru mával větví, aby to bylo působivější. Mně to tenkrát jako klukovi připadalo přinejmenším hodně nezajímavé. Ale tentokrát při četbě Hory Říp se mi zničehonic začalo honit hlavou něco jako melodie a drobný hudební motiv, který jsem si našťástí hned poznamenal. Druhá píseň vznikla zase náhodou. Při každodenním setkání se svou nejmilejší kytarou, se při brnkání dostavil nápad na jednoduchý neotřelý kytarový doprovod a potažmo i na melodii. Snažil jsem se na to napsat nějaký text, ale dopadlo to bídě. Pár dní na to jsem surfoval po internetu a zadal do vyhledávače: Jaroslav Seifert. Vyběhla na mě jeho Píseň o lásce a najednou všechno do sebe zapadlo, jako by to i přes dlouhý most času na sebe čekalo.

■ **Jaroslav Seifert ve svých básních dost často tematizuje zpívání a mnoho jeho básní má v názvu slovo píseň...**

To je pravda, v Seifertových sbírkách lze najít možná víc jak třicet jeho básní, které mají v názvu slovo píseň. Na CD jsem si jich vybral šest, ale o zhudebnění si říkaly i ty další, bylo opravdu z čeho vybírat.

■ **Takže se dá říct, že vlastně po zhudebnění volal. Ale až vy jste ho vyslyšel... Proč to nenapadlo nikoho před vámi?**

Kdo ví, možná napadlo, ale třeba měli ostych ke slavnému jménu autora. Cítil jsem pochopitelně velkou zodpovědnost z nápadu zhudebnit básnickovy verše. Třeba právě kvůli tomu se do toho nikdo přede mnou nepustil. Ale ty verše ke mně začaly přicházet skoro samy od sebe. V antikvariátu jsem si zakoupil několik Seifertových sbírek, pročítal básně stále dokola a kochal se přirozeným rytmem vázaných veršů tak dlouho, až jsem k nim našel snad tu sprá-

nou cestu. Naštěstí se nad mou hlavou v ten pravý čas zjevil mrak plný nápadů a přšlo to z nebe a nebyl tomu konec. Byla to moc příjemná práce.

■ **Vzpomněl jste si u toho na dětství, o kterém Seifert tak rád psal?**

To se nedalo vytěsnit, zvláště při četbě sbírky Maminka.

■ **Co vás maminka naučila? Vedla vás k hudbě?**

Maminka byla v domácnosti, a když v roce 1953 zemřel tatínek, to mi bylo osm let. Pracovala pak jako správce majetku v jednom podniku zahraničního obchodu. K muzice mě vlastně přivedl můj bratr Venoušek, který je o deset let starší. Hudbu rád poslouchá, rád i zpívá a nějak asi vytušil, že mi to třeba půjde o kapánek líp než jemu. To on mi koupil ke dvanáctým narozeninám první kytaru. Udělal mi velikánskou radost, protože když jsem na táboře poprvé uviděl a uslyšel někoho s kytarou zpívat u ohně, hned jsem chtěl být jak on, potěšit písničkou a pobavit. A co mě maminka naučila? Neměla to v životě vůbec jednoduché, ale vychovala mě s láskou, vedla k pokoře, skromnosti a čestnosti. Přece jen ale nejlépe popsal vřelý vztah k mamince sám Jaroslav Seifert, jeho slova patří všem maminkám.

■ **Jaké jste měl dětství?**

Příjemné. Narodil jsem se v Motyčíně, v chudé víscé kousek od Kladna a Poldi. V pěti letech jsme se přestěhovali na Žižkov, opět do dělnického prostředí, a tam jsem prožil velkou část svého života. A tak asi není náhodou, že kromě Žižkováka Seiferta patří k mým zamilovaným autorům třeba Jaroslav Ježek (žil v letech 1906-1942, pozn. red.), další Žižkovák. A jak jsme se bavili jako děti? Žili jsme tenkrát převážně na ulici, hráli hlavičky, fotbal, hokej

Tenisová pohoda dvou známých písničkářů a nadšených tenisových amatérů – Miroslav Paleček a „zpívající právník“, jak se přezdívá JUDr. Ivo Jahelkovi. „Jako tenisový debil jsme skoro neporazitelní, usmívá se Paleček. „Záleží pochopitelně na pečlivém výběru soupeřů!“

tehdy k máni za pár kaček. Potom hurá na ulici a s kytarou obluzovat děvčata... (usmívá se)

■ **Měly pro vás díky kytáře větší slabost?**

Někdy to vypadalo dokonce i slibně, ohlasy sem tam byly, ale nepřeceňoval bych to (usmívá se). Každopádně jsem si myslel, že si mě dívky všimnou i jako úspěšného sportovce – starší bratr Venoušek mě kdysi přivedl k ping-pongu, dokonce jsme spolu později hrávali v jednom mančaftu. Ale s kytarou jsem u dívek slavil rozhodně větší úspěch, zvláště když jsem některé složil písničku... Brácha je doteď vášnivý stolní tenista, ale já jsem asi v třidvaceti dal přednost tenisu velkému. Tenisová raketa drtivě zvíťazila nad ping-pongovou pálkou.

■ **Proč?**

Dnes je tenis našťástí sportem celoročním, ale dřív byla králem antuka. Není nad pocit mít sluníčko nad hlavou, čerstvě nakropaný kurt a na druhé straně dvorce vidět kamaráda a soupeře, kterého dnes určitě porazíte! A když se dřív ještě lajnovalo váp-nem a nebyly plastové lajny jako teď, mělo to pro mě ještě další kouzlo. Na tenisu mě navíc fascinuje jeho geniální počítání. Můžete prohrávat 0:6, 0:6 a 0:5. V následujícím gemu to může být 0:40 a stejně ještě pořád můžete vyhrát. Ta šance je sice malá, ale pořád tam je...

■ **A co vás baví v muzice? Když písničku tvoříte anebo když ji pak interpretujete před diváky? Nebo když si jen tak brnkáte pro radost?**

s tenisákem, později pak trískali do kytar. V naší ulici parkovalo jenom jedno auto šéfa Domu potravin z Václavského náměstí, takže prostoru jsme měli habaděj a celá ulice byla naše. Hodně času jsem strávil na fotbalovém stadionu, kde dnes hraje Vik-

„**Vztah k mamince nejlépe popsal Jaroslav Seifert.**“

torka Žižkov, tenkrát se mu říkalo Plincnerák (podle zaniklého mužstva továrníka Plincnera, hřiště nechal postavit na místě někdejší obecní plynárny, žižkovský klub tu hraje od 50. let, pozn. red.), ne jako fotbalový žáček, ale jako fanoušek a milovník mejdlíčků a sladkostí na špejli, které byly

Verše českého laureáta Nobelovy ceny za literaturu z roku 1984 Jaroslava Seiferta jsou plné lásky k mamince a rodnému kraji a rovněž oslavou šťastného domova a dětství. Miroslav Paleček je objevil teprve nedávno, školní léta mu prý dveře k poezii spíš zavřela.

MIROSLAV PALEČEK PÍSNĚ DOMOVA

POČTA JAROSLAVU SEIFERTŮVI

Mě baví každá ta fáze. Odměnou navíc pro mě je, když posluchači odcházejí z koncertu s úsměvem na rtech anebo třeba lehce zamyslení. A já věřím, že příště přijdou zase.

■ **Kytaru berete do ruky, spíš když je vám dobře, anebo abyste třeba zaplašil nějakou chmurnou náladu?**

Obvykle leží vedle mě nadosah, a když mám chuť, odložím sklenku vína a vezmu kytaru do ruky. Chmurným náladám jsem už dal dávno vale, nač zbytečně ztrácet čas, strážlivý nadhled a již zmíněný úsměv na rtech, to je na všechny problémy a malichernosti dnešního světa nejlepší lék.

■ **Ani v této podivné době, kdy trávíme čas skoro výhradně doma, vás chmurná nálada nenavštívila?**

Zhostil jsem toho myslím v klidu, bez zbytečných stresů a snažil se udělat pořádek ve všem, třeba i v nepřehledné kupě poznámek na pracovním stole. Během té pauzy jsem stihl napsat a nahrát v domácím prostředí studia KIKS i pár nových písniček. Ale hlavně jsem měl čas věnovat se přípravě na natáčení Písni domova.

■ **Hudba na vaší desce je velmi propracovaná, nezní tam jen kytara, ale i smyčcové trio, trubka, klávesy, příčná flétna, akordeon... Jak vznikalo aranžmá?**

Snažili jsme se spolu s kytaristou a kamarádem Pavlem Fořtem, který měl pod palcem nejen mě, ale i hudební aranžmá a harmonizaci, propojit po poslechu demosnímků s kytarou mé i jeho představy a najít tak společnou cestu, jak nejlépe posloužit komorní náladě básní a mému projevu. Od počátku jsme oba věděli, že křehkosti a intimity Seifertových veršů budou více sloušet nástroje jiné, než by tomu bylo při aranžování folkových písniček. Už při hledání melodie jen spolu s kytarou mě napadalo, že tady by třeba mohl zaznít hoboj nebo fagot, tu zas tklivé housle, flétna, tympány... Po společném vyhodnocení a poslechu pár mých nápadů zůstalo, pár jich ubylo, ale spousta dalších zase přibýlo...

■ **Nebylo vám líto, že něco z toho spadlo pod stůl?**

Ne. Naštěstí mě Pavel velmi dobře zná, toto je asi páté cédéčko, pod kterým jsme oba spolu podepsáni. Je technicky daleko vybavenější, takže moje představy dokáže realizovat přímo ve studiu, rozpracovat je třeba pro nástroje. Navíc do toho přinese sám spoustu dalších vynikajících nápadů a postřehů. Snažili jsme se, aby výsledná

▲ Vystoupení v divadle Semafor v roce 1976. Na scéně je jedenatřicetiletý Miroslav Paleček spolu s třiatřicetiletým Luděkem Sobotou.

hudební podoba písni připomínala poklidnou a příjemně tekoucí řeku. Aby tam nebylo nic rušivého a zároveň, abychom se vyhnuli přehnanému patosu a balastu. Abychom veršům dobře posloužili, ale zároveň se nezpronevěřili písničkové formě.

„Už dávno jsem dal chmurným náladám vale.“

Jsem totiž přesvědčený, že se posluchačům, kteří běžně poezii nečtou, právě prostřednictvím písničky verše přiblíží mnohem blíže a snáz.

■ **Kapela Support Lesbiens zhudebnila verše Máchova Máje, Vladimír Mišík zase básně Josefa Kainara. Povedlo se jim to podle vás?**

Máchův Máj cítím víc jako hudbu k filmu a líbí se mi to, ale Mišíkovo zpracování Kainara mi je přece jen bližší. Kainarovy básně mají volnější stavbu než dřívější Seifertovy, jsou členitější, v tom to měl těžší, ale zvládnul to bravurně. Když jsem četl některé básně psané volným veršem, ztrácel jsem se a nenacházel jsem v nich melodickou linku. Ale když se začnete do Hory Říp: „Viděl jsem hory plné ledu, zpívat však o nich nedovedu, jiskřily dálky nad hlavami jak bleděmodré drahokamy.“ To je přece nádherná! Objevil jsem ji sice dost pozdě, ale přece. Takhle básně má jedenáct dvouverší a chvilku mi trvalo, než jsem jedno dvouverší zakomponoval jako písňový refrén, abych se tak vyvaroval monotónnosti. Všechno kolem nás má svoji melodii, jen ji uslyšet... Lidská řeč, ptačí zpěv, šumění plynoucí řeky, hukot moře... Rušná ulice? No to je přece hřmotný symfonický orchestr, ale ne kakofonie.

Tichá polní cesta nebo lesní mýtina, paseka, to je zase něco jiného...

■ **Změnil jste něco v textu?**

To by mě ani ve snu nenapadlo, jen jsem třeba zopakoval v básni „Robinson Crusoe“ první sloku na konci. A třeba píseň „Jarní rondeaux“ je vlastně jen zkratkou stejnojmenné básně ze sbírky Jaro, sbohem. Četl jsem: „Máš po sněžence bledou pleť, však ústa po růži ti voní, jsou slova lásky monotónní, co počít mám si s nimi teď...“ Přišlo mi to roztočilé, hravé a v hlavě mi záhy naskočila jednoduchá svižná melodie. Po pár dnech jsem si chtěl vyhledat další básně, co po Jarním rondeaux ve sbírce následuje, otočil stránku a s překvapením zjistil, že básně má dalších jednadecet slok (směje se). Málem jsem z toho omdlel. Přesto jsem ji jako milou ochutnávku na CD zařadil.

■ **Musel jste žádat o povolení dědiců autorských práv Jaroslava Seiferta?**

Ano, nejedná se přímo s dědici, ale veškerá komunikace probíhá přes Ochranný svaz autorský (OSA). Potřebujete mít povolení k použití básníka slovesného díla. Je zajímavé, že když jsem před pěti lety nahrával písničky Jaroslava Ježka, Jiřího Voskovce a Jana Wericha, žádat o povolení jsem nemusel, protože jsem vycházel z již existujícího textu i hudby. Je tam jen pochopitelné a logické omezení, že se do díla nesmí zasahovat zásadním způsobem, který by byl v rozporu s autorským dílem původním. Písničky Osvobozeného divadla jsou už dávno mojí srdeční záležitostí, snažil jsem se je proto pouze svým zpracováním přiblížit dnešní generaci v modernější, současnější a folkovější podobě.

■ **Kolik taková autorská práva stojí?**

Nic. Stačí jen dostat nápad, zhudebnit povícero básní, získat povolení od dědiců, mít partnera jako je vydavatelství Supraphon, mít dost přátel, kteří se finančně podíleli na vzniku CD, mít za kamaráda Pavla Fořta, oslovit spřízněné muzikanty jak z oblasti písničkářské, tak i z oblasti hudby vážné, najít nahrávací studio, kde se člověk cítí jako doma, pořídit nahrávku, dát to vše dohromady, promíchat, zamíchat, namíchat... A je hotovo. Teď je to na posluchačích...

„Písně Osvobozeného divadla jsou mojí srdeční záležitostí.“

■ **Většinu hudební kariéry jste vystupoval s parťákem Michael Janíkem. Na vašich LP a CD jste jako autoři hudby i textu většinou pokaždé uvedení oba dva. Proč? Vždyť přece není tajemstvím, že hudbu jste skládal vy a texty psal on...**

Všechny své první písně jsme vytvořili společně, já přinesl krátký melodický motiv, Michael ho doplnil dvouverším, a po společném souznění jsme píseň dokončili. Časem jsme vyzkoušeli i všechny další možné tvůrčí postupy, ale to není to podstatné...

■ **V televizním pořadu Kam zmizel ten starý song, který uváděl Milan Lasica, jste prozradil i další důvod, který se týkal tantiém...**

Možná se mýlím, ale tenkrát měl textař třetinu a autor hudby dvě třetiny z odměn za

provozování, a to nám přišlo nefér. Takže i proto jsme uváděli spoluautorství u obou kategorií. Nevím sice od kdy, ale tahle pravidla jsou už dávno nastavená půl na půl.

■ **Vaši kariéru nastartovala písnička Hele, lidi. Složili jste ji v roce 1968 a záhy se z ní stal hit. Máte ji pořád rád, anebo ji na svých vystoupeních zpíváte jen proto, že to posluchači vyžadují?**

Mám ji pořád rád a zpívám ji i právě proto, že to posluchači vyžadují... Je zvláštní, že taková jednoduchá melodie u posluchačů takhle zabodovala. Možná se na tom podepsal i zvuk ovčácké píšťaly, kterou jsem tenkrát šťastnou náhodou zakoupil ve Slovenské izbě jako upomínkový předmět za pouhých pět korun. Na koncertech ji vždycky zpívám na úvod, aby si lidi řekli: „Hele, to známe.“ (směje se)

■ **Díky této písničce jste se v roce 1969 dostal do Semaforu. Jak k tomu došlo?**

Poprvé jsme si na prknech divadla Semafor zazpívali v představení Návštěvní den Š+G (Šimek a Grossmann, pozn. red.) někdy začátkem února 1969. Bylo to alespoň pro mě jedno z nejlepších období v mém muzicírování. Byli jsme mladí, nadšení a plni očekávání, opravdu parta snů! Když jsme v roce 1968 začali s Michalem Janíkem hrát na Karlově mostě, tak nás ani ve snu nenapadlo, že jednou budeme vystupovat vedle Slávka Šimka a Jirky Grossmanna a jiných. Ale na mostě nás po produkci jednou oslovil někdo z Klubu spřízněných duší Divadla Semafor a pozval na jejich každoroční setkání Jonáš klubu do Obecního domu. Přišli jsme na řadu někdy po půlnoci spolu s Karlem Krylem a po vystoupení nás spo-

Vzpomínáte? Oblíbené písničkářské duo Miroslav Paleček-Michael Janík. Vlevo na Karlově mostě v roce 1968, kdy spolu začínali, vpravo je rok 2007 a křest společného CD Hele, lidi..., jež mapuje čtyři desítky let jejich spolupráce.

lu oslovili Š+G a nabídli hostování. Svoji roli sehrál taky úspěch Hele, lidi v rozhlasové hitparádě Dvanáct na houpačce, kterou uváděl Jiří Černý se svou ženou Mirkou. Dali jsme mu na výběr asi pět našich písniček a on měl šťastnou ruku, protože zvolil právě tuhle. Ta se pak několik měsíců držela na druhém místě, hned za Krylovým hitem Bratříčku, zavírej vrátka. Pár měsíců na to byl pořad bohužel zrušený...

■ Na co z období v Semaforu třeba rád vzpomínáte?

Vlastně skoro na všechno, ale jedna vzpomínka je stále živá. Byli jsme součástí úspěšného recitálu Pavla Bobka a Miroslava Horníčka, hra se jmenovala Dva muži někde. Na repertoáru divadla vydržela asi sedm let a na oslavě derniéry nám Miroslav Horníček nabídnul tykání. Zůstal jsem jak opařený a začal blábolit něco v tom smyslu, jaká je to pro mě čest, ale Michael mě okamžitě přerušil, naklonil se k němu a povídá: „Mirkou, když už si tykáme, nemohl bys mi půjčit nějaký prachy?“

■ Jak na to reagoval Miroslav Horníček?

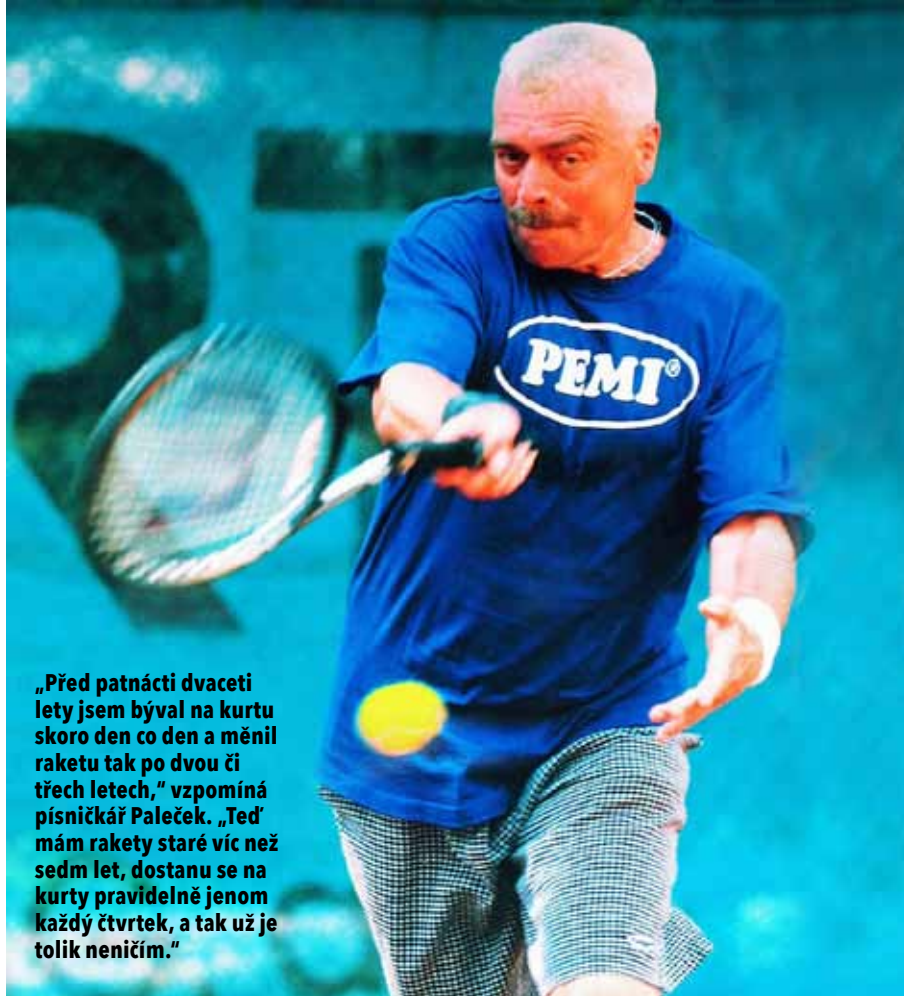
Rozchechtal se a s nelíčenou radostí pravil: „To je ale vůl!“ (směje se) Anagažmá v Divadle Semafor nám pomáhalo i v tom, že nad námi tak trochu drželo ochrannou ruku. Mimo představení v divadle jsme ale brázдили celou republiku i po folkových klubech, malých divadlech a festivalech.

■ Měli jste i velmi bojovnou píseň Prasáčeky ůrvanci, která tepala do zrádců, kteří v roce 1968 v Praze vítali Rudou armádu.

To je pravda, dokonce jsme s ní i zvítězili v soutěži o titul Song 69, kterou pořádala redakce časopisu MY 69.

■ Nikdy vás za to režim nechtěl sejmout?

Drobné problémy sice nastaly, po jednom našem vystoupení v Karlových Varech a stížnosti údajného pacienta v Rudém Právu nám bylo doporučeno tehdejším vedením divadla na nějaký čas se z pódia vytrahat. Ale zhruba po roce a půl se režisér Ján Roháč zásadním způsobem zasačil o náš návrat v roce 1973 do premiéry hry Zázrak, aneb třetí nejlepší představení na světě. Hodně lidí v té době na tom bylo opravdu o hodně hůř a my jsme si více méně mohli dělat, co jsme chtěli. Už tenkrát jsme si bez dlouhého přemýšlení stanovili dvě zásadní pravidla, ze kterých jsme, myslím, nikdy neslevili. Za prvé, že budeme při hraní vždy jen a jen sedět, to se časem osvědčilo, a za druhé, že budeme

„Před patnácti dvaceti lety jsem býval na kurtu skoro den co den a měnil raketu tak po dvou či třech letech,“ vzpomíná písničkář Paleček. „Teď mám rakety staré víc než sedm let, dostanu se na kurty pravidelně jenom každý čtvrtek, a tak už je tolik neničím.“

hrát jen své písničky a tím vyliminujeme případné nátlaky.

■ S Michaelem Janíkem už deset let nevstupujete. Proč?

Vždyť jsme spolu vystupovali skoro pět a čtyřicet let, a to je nejen v muzikantské branži ojedinělé. Vodňanský hrál se Skoumalem, Burian s Dědečkem a také se jejich cesty rozešly, na tom není přece nic zvláštního. Lehkost, se kterou jsme léta psali společné písničky, se někam vytratila, a tak si teď zijeme svůj další muzikantský život každý zvlášť a po svém. Bylo to ale fajn.

„Horníček se rozchechtal a řekl: ‚To je ale vůl!‘“

■ Jste pořád kamarádi?

Věřím že ano, občas si zavoláme, Michael mi nedávno gratuloval k narozeninám, ale na pivo spolu nechodíme. Teď to stejně nejde...

■ Hráli jste spolu tenis?

Začali jsme chodit na kurty VŠ Ekonom ve Strašnicích ve stejnou dobu, ale asi po půl roce ho to přestalo bavit.

■ Porážel jste ho?

Šlo mi to líp...

■ Zato s dalším kolegou písničkářem Ivo Jahelkou prý prohráváte...

Byly doby, na které vzpomínám s radostí a teď už s lehkou nostalgií, kdy jsem vyhrával, ale teď už řadu let dostávám za uši já. Jako tenisový debl jsme však skoro neporazitelní, záleží pochopitelně na pečlivém výběru soupeřů! Jsme hrdí absolventi převrokové Tenisové akademie Petra Hutky, ale bohužel nám to není nic platný...

■ Teď jste kvůli koronavirové pandemii několik měsíců tenis hrát nemohl, nemůžete koncertovat... Jak to řešíte?

Nestěžuji si, ale už se na koncerty moc těším a jsem opravdu zvědavý, zda si posluchači cestu do hlediště najdou a zda se těší stejně jako já. Podle mě si v dnešní době lidi radši poslechnou něco, co je pohladí, než další písničku o covidu. I když někteří písničkáři přišli v pravý čas se zajímavými písněmi, například rychlovky od Pokáče (vlastním jménem Jan Pokorný, pozn. red.) jsou skvělé, ale stejně si raději poslechnu jeho písně necovidové. V první vlně jsem s radostí zhudebnil dvě stě let starou báseň F. L. Čelakovského: Dárek z lásky. Možná se mýlím, ale mám pocit, že i naivní obyčejná píseň přivede lidi na jiné myšlenky a vzbudí v nich lepší náladu a naději než poslech televizních zpráv...

Milan Eisenhammer

